

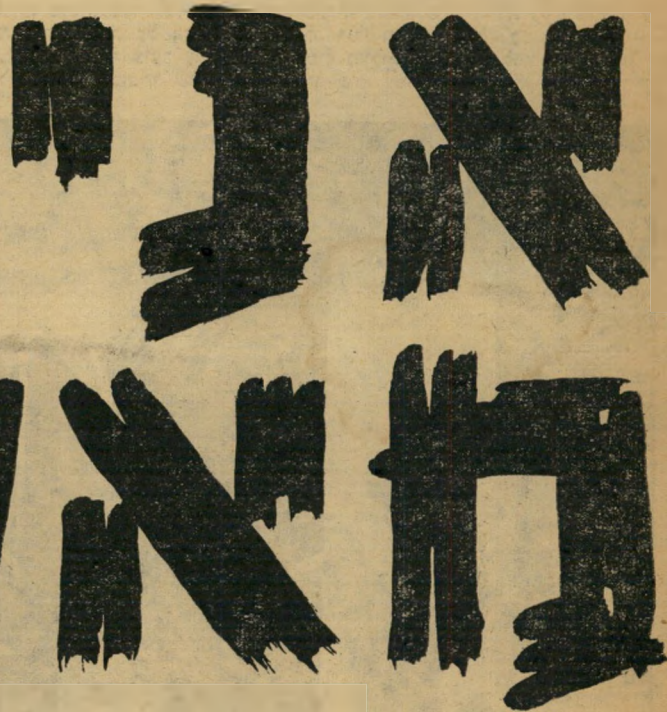
אין זה סיפור עתונאי. כל אשר אני עומד להעלותו עתה על הכתב אינו אלא התיאור המדויק של כל אשר קרה לי מיום השבת האחרון בבוקר, עת עזבתי את ביתי לאחרונה, ועד לשעות הערב המאוחרות של היום השני, כעבור כמעט 60 שעות.

זוהי פשוט עדות. אני נשבע שכל מה שאכתוב כאן הוא אמת מוחלטת. כל אשר אכתוב בעמודים אלה יוכל לשמש עדות או חומר בידי המשטרה. אולם איני כותב את הדברים למען המשטרה, וגם לא למען הש.ב. זוהי עדות בפניך, הקורא, אתה תהיה השופט.

איני מתכוון ליפות את הדברים, וגם לא לכערם. לא אכחד. אם לא אצליח לזכור פרט זה או אחר מתוך השתלשלות הדברים, פשוט אציין שאיני זוכר. אם לא אוכל להסביר לך פרט מסוים, ואולי פרטים רבים, לא אחשוש לומר לך שאין בפי הסבר.

עד היום שמעת אתה, הקורא, רק קטעי-סיפורים מאוזן שניה או שלישית. חלק מן הדברים שובשו בתוס-לב, וחלק בזדון. דברים שמעולם לא אמרתי הושמו בפי. עתה אני מגולל בפניך את הסיפור המלא.

את המסקנות אני משאיר לך.

- מאת אלי תבור -

בטוח אותם רגעים שאיש מלבדי ומלבד הנספח המסחרי אינו יודע על קיום השיחה הטלפונית. לא חלפו 24 שעות ונוכחתי כי טעיתי טעות תמימה.

★ ★ ★

אהרי ארוחת הצהריים עוד הספקתי לשחק שח עם חותני. קבעתי עם אשתי פגישה לשעה 8.30 בערב במערכת, כדי שגלך יחד להצגה בקולנוע מגדלור, וחפשתי אחרי אדם היודע רוסית כדי שיתרגם לי רשימה כתובה רוסית, אודות הסרט הסובייטי "ה'41".

נסעתי לבית הורי, ויחד עם אבי יצאתי לבית אחד מקרובי, לו מסרתי את מלאכת התרגום. היה כבר חושך כשיצאנו יחד, אני ואבי, אל הרחוב. השעה היתה קרובה לשעה שש, מועד התכנסותה של ישיבת המערכת, בה חייב הייתי להיות נוכח כדי לקבוע את מסגרת כתבתי בעניני הספורט. החלטתי שעוד אספיק לגשת לדירתו של מר בכר, ברחוב המשביר 25, כדי לשוחח עמו מעט על עניני כפר-המכביה.

מר בכר הוא בעל מזנונים, או משהו כזה. שמו הוזכר בקשר לפרשת המעילות שהתגלו במכביה האחרונה. הוא היה האיש שראה את עצמו מקופת, כתוצאה ממסירת זכויות המסעדה בכפר המכביה לאחר. עד אז, וגם לאחר מכן, לא ראיתי את מר בכר פנים אל פנים מעולם.

נפרדתי מאבי ברחוב יהודה הלוי, והמשכתי בדרכי לכיוון רחוב המשביר, בדרום העיר. כמו מרכזי-עסקים אחרים בשבת זו, היה הרחוב אפל וריק. רק מספר פנסירחוב הפיצו אור. למרות שלא חששתי מדבר היתה זו הרגשה מוזרה לצעוד יחידי ברחוב, שתריסי חנויותיו מוגפים ושאיין נפש חיה נראית בו.

הבית מספר 25 ברחוב המשביר נמצא בדיוק בקצהו השני, כשאתה בא מכיוון דרך יפו תל-אביב. חדר המדרגות היה חשוך, לא מצאתי בו מצית אור. עליתי במדרגות החשוכות לקומה השנייה, שם נמצאות שתי הדירות היחידות באותו בית. מאחת הדלתות בקע מעט אור. צילצלתי בעצמון והמתנתי עד שתפתח הדלת. מישהו מהעבר השני הדליק אור

היה זה בוקר של יום שבת רגיל, סגרירי ואפורי. לא הרבה אורחים יצאו אותו יום לטיול של שבת ברחובות העיר. שמיים מעוננים העידו כי בכל רגע עומד גשם שוטף להציף את הרחובות. לא היה לי אותו יום חשק רב לצאת לרחוב. אולם העבודה הרבה שעמדה לפני באותה שבת, הוציאה אותי מביתי בכוח. הייתי מוכרח לסיים עד לשעה שש בערב כמה וכמה ענינים שונים.

אותו יום שבת היה עלי לסיים איסוף מספר פרטים והוכחות, בקשר לכתבה על שערויות הספורט. לשם כך הייתי צריך לשוחח עם כמה וכמה אנשים. מיהרתי למערכת, כדי שאוכל משם לקבוע טלפונית פגישות עם אותם האנשים. אך למעשה, השתכשה תכניתי כבר מהרגעים הראשונים לצאתי לרחוב.

ערב קודם לכן נפרדתי מחבר שהיה צריך להמריא לחוץ-לארץ. אך להפתעתי פגשתי בו יושב ולוגם קפה בבית-קפה ברחוב דיונוגוף. התעכבתי שם שעה ארוכה. תוך כדי ישיבה באותו בית-קפה חלף על פני אחד האנשים עמו רציתי להפגש. ישבתי עם איש זה זמן ממושך לקבלת חומר, שוחחתי עם אנשים אחרים שהזנונו לאותו מקום, וקבעתי פגישה ליום שני עם עתונאי צרפתי השוהה בארץ ואשר חיבר תסריט לסרט צרפתי-ישראלי העומד להיות מופק בקרוב.

★ ★ ★

פני שהגיע זמן ארוחת הצהריים בבית הורי אשתי, הספקתי עוד להתקשר טלפונית מהמערכת לשגרירות הסובייטית ברמת-גן. השיחה היתה שיגרתית ותפלה. הבעיה שהעסיקה אותי היתה ענין הסרטים הסובייטים המוצגים בארץ. ימים מספר קודם לכן סורסמה ידיעה בעתונים כי הרוסים הוציאו את סוכנות הפצת סרטיהם מידי המפיץ מר יאיר, והעבירוהו לידי סוכן אחר. כעורך מדור הקולנוע של העולם הזה, רציתי לקבל פרטים ממקור ראשון, ולכן ביקשתי לשוחח עם הנספח המסחרי הסובייטי, המטפל בענינים אלה.

השיחה בינינו היתה קצרה. היא התנהלה באנגלית. הנספח המסחרי טרב לומר לי דבר, ואף טרב לקבוע לי ראיון, בטענה שאת כל הפרטים יש לברר עם מר יאיר עצמו. הייתי